

Đây là bài viết của tôi ăn cơm Quốc gia thôi mà Cộng sản sau hơn 36 năm sống dưới chế độ CS vẫn còn nuôi hy vọng Địch đời mới nên không dám nói lên suy nghĩ của mình thì ông đời Địch và chế độ cơm quýn. Xin mời quý vị đọc.

Tôi viết những lời này cho một người bạn, những người cũng là cho những người, và nhiều người có suy nghĩ giống bạn của tôi.

Quan hệ trong cuộc đời mệnh mông mà chúng chết, gia lý và tình, bạn và nhà, chung và riêng, sau và trước. Liệu có đủ ngũ vị, như một đĩa sà lách trên trong các quán ăn...

Tôi tin là anh ăn được các món trên, nhưng anh không hiểu rõ và không trả lời tiếp trên được. Liệu nhà, anh không biết người ta trả lời cách nào.

Độc biết là những món hỏi trả lời, trong tình trạng hỗn mang khó kiểm soát của nhiều thực phẩm ô nhiễm.

Anh nói rằng nhân quyền và ôn định chính trị có mối quan hệ hữu cơ. Đúng ý là trong sách có nói vậy, nhưng đời sống đây là không được.

Cái nào là chính, cái nào là phụ thuộc gì? Cái nào phải theo cái nào?

Anh là cho rằng, nhân quyền hiện nay đang là một loại vũ khí để tranh chấp giữa các quốc gia như một động hay gây bất ổn cho nền cai trị.

Điều này là rất có thể.

Nhưng anh là đem để ép đĩa rau muống xào tỏi vào đĩa sà lách trên một rổ, làm sao ăn đây?

Các quốc gia đã nhân danh nhân quyền, thì các quốc gia nhân danh cái gì? Tránh nói nhân quyền, quay ra nói họ cái gì nhân quyền chính trị? Nại xào lẫn, hay heo giò giò, chúng còn phân biệt đối xử nữa!

Anh giao nộp cho chính nghĩa cho các quốc gia và anh nhắm pháo vào đó? Cái gì nhân quyền thật là bất nhân đối nhân!

Số báo phát hành hàng ngày không biết ngày Tiên Lãng với ông Võ Văn - Hà Nội Phòng có tính tiêu biểu và nền tảng, không bao lâu sau là phát biểu từ khi mới đi khá hoành tráng trong toàn Đảng của TBT Nguyễn Phú Trọng.

Tâm lý trùm chăn Khỏi đi tìm chính nghĩa giành lấy Nhân quyền, nay bỗng dưng vô tình quay lại hàng loạt “nhân quyền”, thay vì công xây dựng, vun bón cho nó phát triển. Có sự nào nào trong cái gì là bị nhân quyền?

Anh luyện tập con suối có tiếng róc rách dưới ánh trăng mà dùng để chúng chúng chúng ra sông, mà để dùng thì cũng rất gần. Không ra cũng được, thì cũng là trong ao hồ. Nhưng không ai có thể ngăn được dòng chảy của con sông!

"Giới trẻ bây giờ thì có giờ chơi táo tếu khắp năm châu bên biển để tìm kiếm khí, để tìm kiếm các kỹ thuật, để tìm kiếm ăn, để tìm kiếm thức, để tìm kiếm tri thức mới. Chúng ta tránh bão, chúng ta với thân phận bên cùng, chúng ta bên bên sai nha của m dao và mã tấu đưa đi sau lưng."

Ông Hà Đình Nguyên

Anh không đọc, không nghe, không thấy mà chỉ “vàng vè chính trị, tởn tởn...” theo như cách TBT Trung nói, thì không khác như người đã trải nghiệm, trù trù mà nói, gọi đó là kiên định, vàng vè, giữ gìn chí chí, chí mừng. Nếu có tình hình nào làm trở ngại, thì anh hãy “hé” chần mà nhìn, xin đừng lên tiếng. Bởi lên tiếng thì không thể trù trù, anh à, vì trong chần, chỉ có bản năng thôi, chỉ không có chân lý.

Vì lẽ, còn gió còn thổi “nguyên phong” nay chỉ nghe được gì, có gì chẳng thì cũng vờ a để cho anh nhâm nhi với rượu Bầu Đá là cùng, còn đời đời ai! Quá lắm, thêm nữa, là vài chiếc ghế vờ vàng cho con cái, có vậy thôi.

Cho nên giờ tôi đã quay lưng. Cũng phải lắm, có còn lại gì cho nó đâu?

Và chẳng, cái khu vực cũng đã khác lắm rồi. Cái món nhắm này đã cũ, đã quá nặng mùi. Bởi tôi đã tàn, chỉ còn lại ngỗng ngang chén bát sắt thép, một thanh gia tài nát bét, te tua và nọ nọ chỉ nghe chọt, bởi bùn “lạc hậu” phải đẩy tay chân tôi đi đâu, cớ tại, cớ một.

Không sao hay hề cớ vì tôi da láng màu hãnh tiến. Giờ tôi bây giờ thì co giò chạy tảo tác khắp năm châu bốn biển để tìm đường khí, để tôi nhìn các kiểu, chạy để kiếm ăn, để tìm đất thổ, để tìm tri thức mới. Chạy như tránh bão, chạy với thân phận bốn cùng, chạy như bị bắt sai nha cầm dao và mã tấu đuổi sau lưng.

Thì “nguyên phong” quí là một bản “anh hùng ca” của lịch sử dân tộc, nhưng càng ca, càng thấy xót lòng.

Anh thật sự không thấy như vậy sao? Thật đi!

Là mai kia có chuyện can qua, vì phải bỏ về quê quố c, các lão ông h n không còn đ s c đ nâng n i cây AK47. Ng i đ y, nh ng v n còn m t nh n, l mà không nh n đ c nh c Đ Chi u, thì trí v n pha i sáng, v n pha i có m t tâm th v ng vàng, không ch n h ng sai mà vui thây con cháu m t cách oan u ng, dìm dân t c tr l i m t nghìn năm bóng t i...

Chuyê n gân chuyê n xaNhìn g n thì nh t, v v cho qua, nhìn xa xa đ nói.

Ch còn hai n i: B c Tri u Tiên thì nói gì n a, ai ai cũng hi u, g ng g ng lòng b o lòng, r ng mình không nh th .

Li c sang Trung Quố c, ti ng kêu la, nh y nh a máu me Thiên An Môn còn rành rành, ti ng thét đau đ n t s tra t n c a m t s (không ai có th bi t đích xác) trong m t trăm tri u ng i c a môn đ ng sinh Pháp Luân Công, t 2009 đ n nay ch a ch m đ t, n i t ng t i roi rói có th cung c p kh p th gi i cho ai c n...

Nh ng v c p đ t, nh ng vùng nô l kín, nh ng tr i giam bí m t, tr n áp và tham nhũng, v vết... M t h th ng kèm k p v i nhi u lo i hình, đ y đ các s c màu.

Ta có cái nhìn v i đ l ch t tâm đ i m, nên m t trắng hóa thành m t tr i. Ta có đ i u gì na ná cùng m t công th c. Công th c y đ m máu, nhân lo i đang nh n vào, đang nguy n r a và ghê t m.

Hội nghị Trung ớ ng 4 vào tháng 1/2012 bàn về chi nh đốn Đà ng

L i có ng i s nói, ta không gi ng nh Trung Quố c.

Tác Giả: Ha Đình Nguyên (viết tại Saigon cho BBC)
Thứ Sáu, 27 Tháng 1 Năm 2012 12:22

5 / 8

Đang ngắm, để biết rõ cái xu và cái t, cái l của họ và phần t b, cái c p thì t mà toàn dân phải v n mình t i...

Ch Th i là m t ph m trù ph c t p. K t i t i n thì b ng cách t i t i n mà nh t nh nh, gom góp l i ích cho mình, hòa gió mà b mắng, càng nhi u càng t t. Ch Th i c a k Sĩ, c a ng i lo cho dân cho n c thì ph i khác.

Cũng ch Th i mà Minh Tr Thiên Hoàng đ a n c Nh t t i n lên văn minh phát tri n, trong khi Nhà Nguy n, vì h ng t m nhìn v “B c Qu c” mà ph i ng m ngùi ký Hi p c đ u hàng Patenôtre, kh i đ u cho cu c l thu c, đ sau đó Dân t c ph i đánh đ i m t trăm năm x ng máu.

Cũng ch Th i mà H Chí Minh và Dân t c có mùa thu 1945, có Tuyên Ngôn Đ c L p ,và N c Vi t Nam Dân Ch C ng Hòa, mang t m nhìn s ng đ ng c a Th i đ i.

Nh c l i m t câu nói c a Hegel, cái gì h p lý thì t n t i, cái không h p lý thì không t n t i.

Đúng nh v y, t “nó” đã ch ng minh, “nó” đang trên đà không còn h p lý n a. “Nó” đã hoàn thành m t giai đo n lịch s . Kéo lê thêm n a ch là thêm nh ng tháng ngày thoái hóa và đ n đi m di căn.

"Vi c kêu gào ch nh đ n Đ ng đã t ng di n ra m y m i năm, k t qu v n th n u không mu n nói t h n."

Ông Ha Đình Nguyên

Đi u tích c c n i b t c a ngài TBT Nguy n Phú Tr ng là nói v tiêu c c c a Đ ng CSVN. Ngài đã d ũng c m, vì gi a nh ng ng i không d ũng c m, đã nói lên s th t hi n nhiên, bình th ng trong b i c nh không bình th ng mà ó có ng i không bi t, không dám, không mu n, ho c th m chí mu n che đ u s th t.

Những ngài TBT đã sai lầm mà tôi đi u căn bản.

Ngài đã nói lên sự thoái hóa về chính trị, tư tưởng, đạo đức, lối sống, ý chí, trách nhiệm, tri thức...trong cán bộ và trong Đảng, rồi đi u các cấp. Ngài đã kêu gọi họ phê bình, tự phê bình, tự giác ngay để sửa đổi.

Ngài quy tội cho cá nhân là một tội duy không khoa học. Có cán bộ nào mà không do Đảng bắt tội chết không? Có Đảng viên nào mà không do Đảng rèn luyện, từ khi họ là quần chúng tích cực, yêu nước, được đưa vào Đoàn TNCS, đưa vào Đảng, rồi trở thành Đảng viên, trở thành cấp ủy các cấp, có thì Đảng, có Chi bộ theo sát kèm cấp và đào tạo? Tôi chắc Đảng thì có đũa ban bố: Tôi chắc, Thanh tra, Kiểm tra, Văn hóa, Tư tưởng, có cả Trường lý luận chính trị, từ đó họ phải trung thực, rõ ràng không thi u.

Không một kẻ phản động xa nào có thể bới trí họ vào đây, hay họ đã tự thay máu cho mình lúc nào mà Đảng không biết?

Vì kêu gào chống lại Đảng đã từng đi ra khỏi mặt đất năm, kết quả vẫn như cũ không muốn nói tới họ. Câu trả lời nằm ngay ở huyết thống, bóng tối ngấm rết bóng bẩy: "Lời hứa thối nát".

Người Cộng sản Việt Nam đã đứng lên tự vùng máu, vì khát vọng được lập T do của Dân tộc. Hồ Chí Minh đã từng nói: "Độc lập mà Dân không hạnh phúc được Dân Chủ, Tự Do... thì Độc lập chống lại có nghĩa gì".

Lời hứa phúc của nhân dân làm cấu cánh, lợi dân ch, nhân quyền làm mục tiêu, lập tức Đảng sẽ được thay máu.

Phải là một Đảng với công lý lãnh đạo, hợp lý cùng thời đại, với sự công bằng cho toàn dân, mới là nền tảng vững chắc đưa đất nước đi lên, nhưng không phải "đi lên" theo hướng nào khác, mà với hướng Độc lập, Dân Chủ, để biến nước mình thành Hiên Pháp 1946 trở thành hiện thực.

Sau 36 năm thực hiện mô hình, Đà Nẵng có 1 khung pháp lý, nhân dân đều nhìn thấy, nhưng không có trong lòng họ.

Bài viết phân tích quan điểm và văn phong của tác giả, nguyên chủ tịch Ủy ban tranh đấu Tô ng hời Sinh viên Sài Gòn.